

Western RIDSKOLAN

"Det är bra så, fortsätt! Fokusera nu!" Annas röst hörs över hela ridhuset och de fyra ungdomarna som har lektion ser koncentrerade ut. Jag har kommit till Westernridskolan mitt under ett läger och just nu är det olika trailhinder som står på schemat. Anna ser allt och finns hela tiden med för att förklara, instruera och peppa eleverna.

TEXT OCH FOTO: LINNEA BERGLUND

JAG KAN GÅ IGÅNG VÄLDIGT, JAG BLIR SÅ ENGAGERAD OCH VILL SÅ MYCKET, SÄGER HON OCH SKRATTAR.

–När man ser att de kan men kanske inte riktigt orkar eller tror på sig själva är det svårt att vara tyst. Jag vill få dem att känna sig nöjda och stolta över sig själva.

Välutbildade hästar

Westernridskolan ligger ett par mil utanför Borås och drivs av Anna på samma anläggning som Peter Ljungberg

har sin träningsverksamhet. Ridskolan disponerar i dagsläget sju hästar, alla mycket välutbildade. Flera av dem tävlas eller har tävlats av Peter på hög nivå, ett par av dem har till exempel kvalat in till EM i reining. Fördelarna med så fina och högt skolade hästar är givna: Eleverna får känna hur det ska kännas när allt är rätt och de kan känna sig trygga med att hästen vet vad den gör.

För att varje elev skall få ut så mycket som möjligt av lektionstiden har Anna små grupper. Tre elever är gränsen.

–Har man fler än så blir det inte

samma fokus på var och en. Dessutom är många väldigt unga och behöver lite extra tid och uppmärksamhet, tycker Anna. Hon berättar om hur några av hennes elever börjat rida hos dem redan när de varit i femårsåldern. Andra har börjat rida på äldre dagar.

Måste inte tävla

Man skulle kunna tro att i ett stall där mycket handlar om tävling och träning på hög nivå är det inte lika prioriterat att ta sig an elever som inte vill tävla, men det slår Anna bestämt ifrån sig.

”– Vill man inte tävla så är det naturligtvis helt ok. Det är något man måste få bestämma själv och inte pressas till. Flera av våra elever kommer hit för att bara slappna av och vara och har inte en tanke på tävling.”

”– Som tränare är det min uppgift att se eleven och hjälpa dem att utvecklas. Om de sedan vill tävla eller inte hör inte till saken. Alla som kommer hit och rider för oss behandlas på samma sätt.”

– Absolut inte, vill man inte tävla så är det naturligtvis helt ok. Det är något man måste få bestämma själv och inte pressas till. Flera av våra elever kommer hit för att bara slappna av och vara och har inte en tanke på tävling. Alla är lika välkomna.

Annars är det många som börjat rida i ung ålder och som kommit en bit på vägen som nu är taggade på tävlingsvärden. Flera har börjat som elever i ridskolan och har nu skaffat egna hästar. Många fortsätter på lektioner med de egna hästarna och några har börjat ge sig ut på tävlingsbanorna.

– Det viktiga är att både eleverna och hästarna får en positiv tävlingsupplevelse. Kanske vill de att Peter

skall tävla deras hästar och då gör han det, men fokus ligger på att bygga för framtiden. Att få hästarna med sig och positiva till tävlingsmiljön.

Erbjuder stöd

För de elever som ändå vill ut och tävla erbjuder Anna och även Peter sin hjälp. Lång erfarenhet har gett rutin och det kan kännas skönt för de som är gröna i tävlingsmiljö. Anna finns med i varje steg på vägen, från anmälan till att vara med på framridningen för att ge tips och uppmuntran.

I de fall då Peter tävlar elevernas hästar kan han uppleva att han har höga förväntningar på sig att alltid vinna. Själv verkar han vara obekymrad av att

ha blickarna på sig.

– Som med alla hästar måste man se hur hästen känns för stunden. Är den spänd, taggad, lugn? Sedan får man ta det därifrån. Jag kan rida en grön häst på banan och strunta helt i poängen, bara hästen blir trygg i situationen så är det nog. Med mer rutinerade hästar kan man ställa andra krav, men har man inte hästen med sig är det ändå kört, säger Peter när vi sitter vid köksbordet och pratar.

Peter, som är utbildad NRHA-domare vet vad han pratar om. Som en av Sveriges mest välmeriterade reiningryttare har han varit med länge och har sett det mesta.

– Första gångerna man är ute på en

tävling kan det vara mycket nerver. Våra elever skall känna sig trygga med att vi är med dem, att vi har koll och att de får det stöd de behöver. En del domare har påpekat att vi är med och kommer med tips, men det känns bara löjligt. Om sporten skall kunna växa måste vi få fler som vill ut och tävla och det vill man kanske inte om man inte känner sig säker i situationen.

Efter allt prat om tävling måste jag fråga igen om man som tränare verkligen tycker det är lika roligt eller vill engagera sig lika mycket i någon som inte vill tävla. Peter håller helt med Anna om att det inte spelar någon roll.

– Som tränare är det min uppgift att se eleven och hjälpa dem att utvecklas.

Om de sedan vill tävla eller inte hör inte till saken. Alla som kommer hit och rider för oss behandlas på samma sätt.

Vi har fikat färdigt och drar på oss bootsen igen för att traska upp till ridhuset som ligger på en liten höjd ovanför stallarna. Det är dags för Peter att hålla lektion för två tjejer som haft praktikplats hos dem ett par veckor. Tjejerna får rida på varsin volt och Peter övervakar det hela med högögon. Då och då korrigerar han dem eller ger nya instruktioner med sin karakteristiska gotländska stämma. Under lektionen kommer det flera besökande som ställer sig och tittar på och småpratar lite med Peter och Anna. Att

anläggningen är ett aktivt och levande ställe går inte att ta miste på.

Måste våga satsa

Innan jag åker från gården frågar Anna om jag inte vill prova att rida en av deras hästar. Snabbt sadlar en av hästskötarna en häst och innan jag vet ordet av sitter jag i sadeln på en av de i särklass mest välutbildade Quartrar jag någonsin ridit. Anna ropar ut sina kommandon och jag sitter och bara njuter. Aldrig har väl en spin känts så enkel eller ett galoppombyte så smidigt. Anna förmanar och uppmuntrar om vartannat och jag känner hur jag hittar hästen och ”knapparna” lite mer för var minut som går. Stoppen blir

”– Jag kan rida en grön häst på banan och strunta helt i poängen, bara hästen blir trygg i situationen så är det nog. Med mer rutinerade hästar kan man ställa andra krav, men har man inte hästen med sig är det ändå kört”

visserligen lite stötiga eftersom jag inte vågar satsa ordentligt. Peter hävdar att man måste se det som om hästen har fyra växlar när man vänder upp för att göra stoppet.

–Satsa järnet, tänk att du ska ut genom väggen bara! Lita på att hästen kommer att stanna. Jag inser att jag förmodligen har en bit kvar innan jag lärt mig att lita så fullkomligt på hästen, men jag är ändå nöjd, om än omtumlad, när jag en stund senare hoppar av och leder ner hästen till stallet igen.

Medan hästskötaren sadlar av tar jag en tur runt anläggningen och insuper

atmosfären en sista gång. I hingststallarna vänds en hel rad med huvuden mot mig när jag passerar, innan hästarna lugnt återgår till sitt hö igen. Sadelkammaren är fylld av tränss, tyglar och sadlar som bara väntar på att användas. Jag går in i ”saloonen” för att titta på alla rosetter, bucklor och priser av olika slag som trängs på hyllorna. Med lite fantasi kan man nästan höra publiken jubla och hurra när man står där mitt bland alla bevis för framgångarna.

När jag kommer ut på gårdsplanen igen ser jag hur Anna är på väg upp till ridhuset med en av ridskolans yngre

elever. De pratar och skrattar medan de går stigen fram. Mellan sig har de en liten ponny som skrittat med snabba steg. Från stallen hörs skötarna samtala, en häst frustar till. Man kan inte bli på annat än gott humör. För mig har det varit en intensiv och lärorik dag, en helt vanlig dag på Westernridskolan.

*Vill du läsa mer om Westernridskolan?
Surfa in på:
www.westernridskolan.com/*